

BÍ CHẤN MÙ SƯƠNG

Tôi hai mươi tuổi. Da tôi trắng ngời mà mát dịu. Khí hậu miền núi rừng cho tôi đôi gò má hồng hào khỏe mạnh. Mỗi tôi như cánh hoa đào. Hai hàng răng trắng xếp hàng thẳng tắp đều đặn. Nó đẹp và đẹp tôi tôi trẻ thanh xuân rực rỡ như ánh bình minh. Đó là nhận xét của chị Bích. Và chị cho nhận xét tôi sẽ đi tìm một ngày "mười phân vẹn mười".

Chị Bích ở chung phòng với tôi trong học xá. Gọi là phòng chị thực ra đó chỉ là phòng khoang vuông được ngăn bằng ván và cửa ra vào chỉ là phòng tắm màn mỏng. Tôi mười tám tuổi chúng như những chiếc hộp đẹp cửa mở để em chị ở nhà. Mẹ chị có hai con gái. Bạn tên. Chị Bích là con gái đã trên ba mươi tuổi. Chị chép miệng: "Đã toàn vẹn già". Chị Bích đã có thời đi du lịch văn chương nên chị xinh đẹp ào ào. Chị hay đi ngắm soi ngắm ngắm. Bài thơ ý nghĩa của chị là một bài thơ chị Hán:

*Kh ni n kim nh t th m n trung
Nh d n ào hoa ng ánh h ng
Nh d n b t tri hà x kh
Đào hoa y c u t u đông phong*

Tôi là dân Khoa H c có hi u mô tê gì th đầu. Nh t là nh ng bài th ch Hán bí hi m nh đ n thu c c a m y ông th y thu c B c. Còn ch ngâm th xong c đ ng t n ng n tr c g ng nhìn m t mình nh ti c nu i. N u đôi m t ch to h n m t chút, khuôn m t tròn tr a h n m t chút. s ng mũi cao h n m t chút, da m t ít s n sùi h n m t chút thì ch có th là m t ng i đàn bà có khuôn m t d nhìn. Ng m dung nhan ch tôi nghĩ là ch có ph n quá d dãi khi cho đi m nhan s c tôi nên tôi đành b m b ng h s đi m xu ng ba b n “phân” cho sát v i th c t .

Nh ng ch Bích không đ cho tôi đ ng yên trên m t đ t, ch nh c b ng tôi lên t n chín t ng mây. Ngâm th đã r i ch b o tôi:

- Nhìn đôi má c a em ch m i th y th c a Thôi H tài tình th t. Ch ng bi t nh ng lúc mà em th th n d i m y cây đào ngoài sân h c xá thì có chàng Thôi H nào mê m n ngoài hàng rào nhìn vào không nh ? Và đã có chàng nào có đi m phúc t đ c vào c p m t ...nâu c a em tôi ch a ch ng bi t?

Tôi m tr i:

- R i ch .

Ch Bích ng c nhiên h i d n:

- Chàng nào v y?

- Chàng C nh Sát làm th căn c c. B a đó chàng nh y vào m t em r i chui ra ghi vào th căn c c c a em: “M u m t: nâu”.

Chị Bích nháy tôi đi m thùm thụp vào lòng tôi rồi hai chị em cõng tôi bò lăn bò càng ra nhà. Tiếng cõng tôi ròn rã cao vút. Tôi vẫn có máu tu trong ngực tôi nên rất thành thào trong việc cõng tôi đùa. Chuyện gì có thể tu được là tôi ít khi bỏ qua. Lòng tôi chĩa vào ngực bạn trẻ nên tâm hồn tôi trong veo thanh thản. Nhưng tên trai trẻ học cùng lớp như những hạt bụi li ti bay vòng vòng quanh tôi rồi rất xuồng đọt mát cách tôi nghỉ ngơi. Trán tôi cao nên đầu tôi dành một chỗ riêng rãi cho lý trí. Lý trí bỏ tôi là trái tim tôi chết học làm chết và để một chỗ cho mối tình lộn độn chết chĩa đi tôi thôi. Chị còn khoét ngực nào cho những mối tình vẫn vọt chen chân vào.

Cái thành phố miền núi thanh lịch này là nơi quàn hùng hổ của nhà nghiên cứu môn phái lớn. Viên Địch Học Đà Lạt, Trưởng Võ Bộ Quốc Gia, Trưởng Chiến Tranh Chính Trị. Bên kia học xá là nơi cầm chèo cái cớ xá sĩ quan đởc thân dầy trong trường Võ Bộ. Chị a học những chàng phi công tại Nha Trang thò ngực xuyên vách ngực con chuồn chuồn tôi học bên hồ Xuân Hương. Ông bầm thì xông xáo quá đi mà hoa đào vẫn nở đẹp lung linh.

Tôi bình thản làm bạn với sách đèn bên ngoài tại những tiếng vo ve của bà ông kiêu mốt. Nhưng ông anh học tôi dầy trong trường Võ Bộ Quốc Gia lại không có được cái bình thản quý báu đó. Mối cuội tu ông kêu cô em tôi nhà ăn cơm và không quên mối mốt ông bạn đàng ngoi p chĩa lớp gia đình tôi ăn cho vui. Tôi rất thích thú những bữa ăn này. Đó là những thay đổi rất đáng chú ý sau một tuần nhai cơm học xá. Tôi tiếp chuyện những ông bạn đi gieo củ của ông anh tôi với với niềm nở và phôi. Vài ông không đi xa học những bữa ăn đó. Vài ông được tôi đàng ngoi nói dăm ba câu chuyện khi tình cờ gặp nhau ngoài đường. Vài ông tôi phòng khách học xá ngời nói chuyện... thối tôi với tôi. Được cái là tất cả đều là giáo sư nên để thông mình để hiểu rõ những chuyện nên một thêm thối đi sâu thêm vào một con ngõ chết. Ông anh tôi thối những bữa cơm nhà mình chến nên cơm cháo gì nên học mát tôi:

- Hình như nhà máy điện Đa Nhim bắt đầu xây dựng nên không thối đi xây dựng trong nhà mình vậy hả?

Tôi trẻ tuổi cũng mát mốt không kém:

- Không anh ạ, nhà máy đâu có sao đâu những giấy điện của Miền Bắc vẫn rất tốt quá nên điện không xây dựng xây dựng được đâu!

Giọng Hoàng dõ dạc như mỳ anh bán hàng ở chợ Tết Saigon làm tôi khó lòng từ chối. Hoàng tất nghiệp Chính Trại Kinh Doanh năm ngoái rời vì Saigon làm báo. Nhờ cậu cù, xóc vác và xông xáo anh đã sớm có chút tên tuổi trong làng báo Thủ Đức. Tôi nể thầm vì cậu óc kiêu mồm cậu anh dùng để nuôi hãng máy bay Air Vietnam. Hãng Air Vietnam được cái đi m phúc như vậy cũng là nhờ... Vì cậu. Cậu là Hoàng ở Saigon nhưng cậu có cô bạn đang học ở Viện Địch Học Đà Lạt. Cái thính nam châm khải này kéo anh xuôi ngược Saigon Đà Lạt như một con thoi hần phúc. Đang yêu được người nần như vậy mà cậu bạn anh mãi tuấn chọn được người kéo vô tình thì một vui đi nên Hoàng cậu đi u đi u góp tiền cho Air Vietnam mua thêm máy bay phở n c.

Tôi phân vân được trình áo. Tôi thẫn thờ ăn mặc rồi giặt quần áo. Một chiếc quần đen và một cái áo dài màu thẫm. Cậu hỏi đi u một chút nói về chiếc quần áo rồi. Con như Thu hay cậu tôi là bà c. Tôi đâu có biết cách mùa nắng. Cậu tôi tròn, vai tôi đầy, tôi có quy định đi u nghé một chút ch. Trại chầm thu se se lạnh, tôi chọn chiếc áo dài màu lúa mì có những bông hoa như tuyết mùa. Khoác thêm chiếc áo len mỏng rồi, choàng thêm chiếc khăn tấp màu với áo dài là xong. Tôi không trang điểm để môi má hồng hào tự nhiên. Hôm một chiếc quần đi nhé cậu tôi trình c cậu a học xá. Chúng tôi thẫn thờ ra nhà Thuyết. Tôi khỏ b o Hoàng: “Ông nói có ai đâu mà đi như một đám rốc hời!”. Hoàng cười sảng khoái. Khi có bạn bè bên cạnh người ta d có tình cảm hời quá một chút.

Chúng tôi chia nhau ngồi quanh một chiếc bàn ngoài sân nhà Thuyết. Gió thổi d d hời thổi lên gây gây lạnh. Hoàng gọi nước cho một người và cho biết còn một ông bạn n a s t i sau. Tôi nhóm người c nh nhau nói chuyện riêng r. Cô bé người c nh tôi suốt soa bày t n i nh nhà. Nha Trang Đà Lạt có bao xa mà làm muộn phiền quá đi người con gái l n đ u tiên xa nhà. Tôi nhớ t i đêm đ u tiên h c xá hai năm trước đây tôi đã c nén kh c kho i mà chiếc g i cũng đã đ m đ y n c m t. Nhớ người đi s ng h c xá với nh ng b n bè đ ng trang l a đã làm người d n n i s u muộn nh th ng. Tôi l a l i an i cô bé nh ng i ch v v đ a em bé b ng cô đ n.

Tôi đang th h n nhìn theo những chiếc lá cây run r y trước gió trên ngọn đ i c xanh rì phía bên kia h thì một giọng nói m áp vang lên:

- Quý v đ nh làm anh hùng hay sao mà người đây vậy? Nên rút lui vào bên trong cho m áp h n chăng?

Hoàng ch m rãi tr i:

- Có i chúng ta nên nghe i ông Trung đây. Lý do; ông y là anh hai chi đ a hôm nay.

M i ng i xôn xao c i nói. M t cô nh r t r è nói nh nh :

- Anh Hoàng ép anh Trung quá. Anh y m i t i ch a u ng gì mà đã b t tr ti n thì u ng sao cho ngon đ c.

Hoàng tr i, v n v i cái gi ng ch m rãi c h u c a anh:

- Cô Hà đ ng lo cho anh Trung. Anh y v a trúng s xong !

Chúng tôi i c t c kéo vào trong phòng. Trung b ng ly n c c a tôi. Có s tình c nào qu n quanh n i đây không, tôi th m h i. Tôi đi theo cái dáng cao g y g n gàng trong b “complet” xám nh m t con mèo nh e dè thăm h i ph n s mình. Tôi có giác quan th sáu bén nh y i lũng. Nhi u khi tôi có th nhìn th y tr c nh ng c nh x y ra trong t ng lai. C nh này tôi đã th y i đầu r i. Trung đ t ly n c xu ng bàn, kéo gh cho tôi ng i r i qua phía bên kia ng i đ i đi n v i tôi.

M t ng i lên ti ng h i:

- Trung, “toi” đ i s xong xuôi r i ch ?

Trung g t đ u. Anh trúng s th t sao? Tôi t ng chuy n trúng s do Hoàng nói ra ch là chuy n r n c t c a m y ông nhà báo i m chuy n. Hoàng v a c i v a nói:

- Tôi cho ông biết đi bác thì đen tình là cái chết.

- Đâu hẳn như vậy! Tôi chỉ sợ chết đâu có đánh bác.

Hình như mắt Trung kín đáo tìm ánh mắt tôi. Tôi cúi mắt xuống tránh né. Vậy mà mắt tôi vẫn không chớp đờ đẫn mắt to nhin u tròng đen của anh. Tôi khờ rùng mình như vừa đập c ve vu t

Cái cảm giác gây gây thích thú đó bám theo tôi về hết xá. Tôi nhai cảm như trầu nhai cảm khô. Cảm mắt có cái nhìn bao dung che chở đó có gì gì cho tôi đi u gì không? Tâm trí tôi miên man trong cái o nh lũng. Tôi vng v lúng túng mắt cách t i nghi p. Ch Bích v n yên l ng qu n quanh trong công vic th ng nh t. H i chi u tôi th y ch ng i bên c a s nhìn ra cái đám đông n ào t i đón tôi đi ch i. Vậy mà ch ch ng h i tôi l y m t câu v cu c đi ch i c a tôi. Ng i i đâu mà thi u s t ò mò m t cách đáng ghét nh v y! Tôi c n ch g i chuy n đ i tôi có d p nói bâng qu v cu c đi ch i. Nh đ c s ng l i nh ng gi phút đó mà v n gi riêng cho mình đ c nh ng xao xuy n n i tâm kín đáo. Tôi có nhu c u nói ra nh ng l i có cái thích thú d u kín. Tôi d dành tôi: ng đi cái tôi t i nghi p, đ ng c t cánh khi ch a cần l ng đ c c hái h n mang c a đ t tr i.

Tôi tr d y sau gi c ng ch p ch n vng v t. Nh ng ti ng đ ng quen thu c c a bà con gái đi h c s m: m t , r i l c, khua dép, đóng c p, c n nh n, cã c ... ti ng hát Khánh Ly t m t chi c máy hát nào đó khe kh trót vào tai tôi: *Tình yêu nh trái phá. con tim mù lòa...* Tôi th m b o con tim tôi: mi hã m to m t nh ng n h i đ đ ng ngoài bi n kh i.

Bích Khê qua r tôi đi h c. H n là b n thân nh t c a tôi trong h c xá, cùng h c Khoa H c v i tôi, có gi ng nói x Qu ng đ th ng l i thêm cái tính khô h i hóa m i chuy n m t cách r t duyên dáng. Hai đ a kéo nhau ra xe. C vào gi đi h c bu i sáng là có m t bác tài xe lam ba bánh ch s n ngoài c ng h c xá. Ngày nào đi tr ti n ngày y, đ y xe là ch y. Ch ng ai cam k t v i ai. Tôi b c lên xe đ u tiên và thoáng th y có ng i ng i ngay cu i xe. Tôi nhìn lên b i r i ch ng bi t ph n ng ra sao. Trung ng i đó kh m m c i v i tôi Tôi làm m t l b c th ng vào ch ng i sau l ng bác tài. Chúa m i, sao có s l nh v y! T h i nào t i gi chuy n xe này đ c coi nh xe nhà c a b n chúng tôi, đâu có k l m t nào l t vô đâu? C m t bà con gái ng i im thin thít kín đáo g i cho nhau nh ng ánh m t dò h i. Ch ng bù cho m i ngày nói nói c i c i r n ràng t đ u t i cu i xe. Trung ng i t nh b ngó ra phía sau xe làm nh không bi t là anh đang vi ph m tr m tr ng m t đi u l u t b t thành v n. Su t đ n đ ng xe ch y b ng tôi nh có tr ng ng i liên đ t ng h i r n rã. Tình hu ng éo le và b t ng làm tôi r i b i khôn xi t. Bích Khê làm trò há h c m m nhìn v phía Trung đ ch c c i đám b n. H n đâu có bi t chính

tôi là con chim hoàng t a h ng cho con chim ph ng l c b c vào ch n cung c m này.

Xe d ng tr c c a Vi n Đ i H c. Trung ch m r i xu ng xe theo sau tôi. Bích Khê kh b m tay tôi nói nh bên tai: “Ch t mi r i ánh i!”. Khi Trung ti n lên ngang v i tôi thì h n b đi tr c. Trung d u dàng b o tôi:

- Anh vô ng i h c v i Ánh nghe.

Tôi ho ng h t n n :

- Không đ c đâu anh. D ch t!

L p h c c a tôi ch có h n ch c ng i. M t nào m t n y nh n thín t t c . Trung vô ng i là l ngay ra cái m t... tán gái. M c c ch t!

Trung làm m t lì:

- D chi mà d ! Anh c vô ng i.

- N u anh vô ng i thì Ánh đi v à.

Th y b m t tiu ngh u c a Trung tôi m i lòng... ban n hu :

- Chi u nay ba gi Ánh v .

Tôi nhìn ra mặt người con gái họ a họ n tôi đi kèm với câu nói. Anh vui vẻ bẻng lòng liếc nhìn ông cũng giởng nh con nít. D bẻng lòng với mặt c c k o. Tôi với a ng i xu ng thì Bích Khê ghé tai hỏi nh :

- Mi i m đ c anh chàng đó ở đâu mà trông cũng... t t gi ng th ?

Tôi thúc cho họ n mặt cái cùi ch vào c nh s n. Họ n né ng i:

- Ch a gì mà đào đã bênh kếp?

Tôi háy họ n bẻng cái đuôi mặt dài d ng d c. Ch c cũng dài bẻng nh ng gi h c ngày hôm đó. Chỉ c đ ng h trên tay tôi m c ch ng gì mà cà r ch cà tàng nh mu n ch y không n i. Nh ng ti ng chuông báo gi h c cũng nh n nha mặt cách đáng ghét. Tôi h t nhìn m y cây thông ngoài c a s i theo dõi m y chú se s đũa r n nhau trên m y hàng dây đi n. Ng i gi t mãi th i gi thì th i gi cũng ph i có lúc ch t. K sát nhân là tôi ph i ph i ra v . Nh ng lu ng hoa đ màu s c tr i th m bên b c chân tôi đang nh bay bẻng trên con đ ng đá quanh co đ d c ra c ng Vi n.

Tôi đ o mặt lòng vòng ki m tìm bóng hình nh đang tr thành thân quen. Mặt tôi c h đã m i mặt mà ng i v n bóng chim tắm cá. Tôi b c đi mà trong bẻng nh m c lên trăm ngàn đ u h i. Nh Bích Khê v n i m lúi đi bên tôi ch ng nói năng gì. Linh tính c a họ n làm vi c cũng khá đ n. Nh ng r i chính họ n là ng i reo lên tr c: “ng kia?”. Và họ n r o b c đi tr c b tôi i m t mình.

Trung t m t ti m cà phê g n Ch Nh t i c i ra đón tôi Bẻng tôi đang kh c kho i không vui mà mi ng tôi v n n ra đ c n c i r ng rãi. Hình nh Trung n m đ c cái công t c đi n trong ng i tôi và ch b t m t cái là tôi b bu n l y vui. Anh m i tôi đi ăn. Tôi i c đ u. Anh n n . Đ u tôi v n i c. Cái đ u tôi khi nó đã làm vi c thì nó làm r t nghiêm ch nh. Ph i có m t th i gian th thách ch đ gì mà nh m m t theo m y ông nhà báo Saigon này đ c.

Bu i t i Trung qua thăm tôi lúc h c xá đã g n đóng c a. Khi đ c báo có khách tôi đã đoán ra ngay là ai nh ng Bích Khê v n ch y vào phòng tròn xo m t thông báo: “ng n a!”. Nh Thu

đang nói chuyện với chị Bích với chị y ra nhìn lên rồi quay vào lên giọng: “Mèng đéc ỉ! Cái ông ng ỉ xe lam h ỉ sáng!”. Tôi ch ỉ s ỉ mái tóc, gi ỉ nguyên b ỉ đ ỉ m ỉ c nhà ra ti ỉ p Trung. Cho có v ỉ thân m ỉ t m ỉ t chút, tôi th ỉ m nghĩ. Trung đón tôi b ỉ ng n ỉ c ỉ ỉ ỉ m áp và ánh m ỉ t s ỉ ng s ỉ :

- Trông Ánh ỉ quá!

- X ỉ u ỉ m ph ỉ ỉ không?

- X ỉ u sao đ ỉ c! Trông có v ỉ ... t ỉ gia n ỉ ỉ tr ỉ .

Tôi c ỉ ỉ ỉ thích thú, trong b ỉ ng th ỉ m nghĩ: nh ỉ n xét đúng ý “đ ỉ o di ỉ n” quá. Trung ng ỉ p ng ỉ ng nói:

- Mai anh v ỉ .

- Sao h ỉ ỉ chi ỉ u không th ỉ y anh nói

Tôi c ỉ ỉ ỉ tình quái ch ỉ m ch ỉ c:

- N ỉ u anh nói ch ỉ c Ánh đi ăn v ỉ ỉ anh r ỉ ỉ .

Nói xong tôi m ỉ ỉ th ỉ y rõ lòng mình. Ngoài m ỉ t có v ỉ nh ỉ đùa c ỉ t nh ỉ ng bên trong đã ng ỉ m ng ỉ m xót xa. R ỉ t nh ỉ u th ỉ c tình n ỉ m trong câu nói có v ỉ b ỉ n c ỉ t b ỉ ng qu ỉ . Trung r ỉ n ỉ ỉ b ỉ ng gi ỉ ng nói có v ỉ ít vui:

- No cũng không nói. Nói ra thì còn lý do gì mà t ỉ ỉ ng ỉ ỉ đây đêm nay.

Tôi nhìn sâu vào mắt Trung. Sách tiếng b o đây là lo i m t trung th c. S ng mũi anh cao và th ng. Lo i s ng mũi tôi r t thích. Duyên n c a tôi đây ch ng? Tôi mu n cú đ u nh n lãnh ph n s mình.

Chi c đ ng h c trên t ng ch m rãi bu ng chín ti ng. Tôi nh c Trung t i gi h c xá đ ng c a. Anh đ a cu n s và cây vi t xin đ a ch c a tôi. Anh đ ng d y ra v . Tôi ti n anh ra c a phòng khách. Tay anh l n tin tay tôi. Bàn tay tôi m m nhũn trong cái xi t tay thân thi t. Lu ng run r y làm tê x ng s ng tôi. Tho ng bên tai tôi ti ng anh n ng m: “Anh v !”. Tôi ng ng n, mi ng tôi nh cái máy bi t nói: “Vâng, anh v ”.

Tôi ch a v t i phòng đã nghe nh Thu b t ch c gi ng Ch Linh rên lên ông ng: Đ ng vào tình yêu có trăm l n vui có v n l n bu n... Tôi v a t c c i v a b c b i nói v ng qua vách:

- Thu i, mi làm n đ ng b t cái mi ng mi i cho hàng xóm yên l ng ngh ng i ch .

H n lên gi ng chanh chua đ i đ p:

- Ánh i, mi lo s chi r a! Cái dáng đi c a mi nh n nha nh m y m trong cung thì mi đi h t m t trăm l n vui là đã đ u b c răng long còn đâu th i gi mà đi ti p n a. M lo chi r a m i!

Xí cái con nh vô duyên. Tôi k h n mu n nói gì thì nói. Ch Bích ch kh m m c i. Mãi t i khuya khi tôi đang c d gi c ng khó khăn thì ch m i nói v ng qua gi ng tôi:

- Ch th y anh đó có v đ ng hoàng đ y ch .

- Em cũng c m th y nh v y.

Câu nói c a ch Bích đ a tôi qu n quanh trong ý nghĩ v Trung. Tôi l l trong ni m khoái c m nh nh th thú Tôi thi p đi nh l c b c vào m t mi n thanh bình êm l l ùng.

Tôi ng i trong c a s nhìn ra sân h c xá. M y bà hàng chè cháo đã có m t kéo theo m t bà con gái vây quanh. Nh ng ngày đ u tháng bao gi cũng nh n nh p lao xao. Nh ng t m chi phi u t i t p t muôn ph ng tám h ng bay vào thùng th h c xá ngày hôm tr c đã đ c đ i thành nh ng chén chè nóng h i ngày hôm sau. Đôi tay c a m y bà bán hàng nh m c cánh bay l n đ c ngang t t t i cho k p nh ng cái mi ng s t ru t ch đ n. Nh Thu cái mi ng bóng l ng v y tôi ra sân. Tôi l c đ u. H n ti p t c xoay qua nh i l i t hàng này qua hàng khác nh m t ngôi sao x t. Bác cai v a chăm nom m y lu ng hoa v a nhìn bà con gái ham ăn. Bác là ng i đàn ông duy nh t trong h c xá, m t con gà tr ng kh p khi ng không đ c bà con gái mái tôn tr ng. Bác g t g ng v i chúng tôi t ngoài v n vào trong phòng b p, phòng t m. V y mà bác v n còn đ s c la m ng bà con năm đ a và bà v lúc nào cũng l ch b ch v i cái b ng b u. Bác tr ng hoa ngoài v n thì có mùa hoa n hoa tàn nh ng bác tr ng b u thì mùa nào cũng là mùa đ m hoa k t trái. S coi đây nhà c a tôi có l n đã gi i thích hi n t ng màu m này v i chúng tôi: “Các ch ph i hi u cho là bác y nghèo ít đ p gi i trí nên đông con là ph i”. M y con nh c c làm b ngây th h i s sao l i có s liên h gi a ít gi i trí và đông con làm s t t b đi m t n c.

Tôi miên man nghĩ đ n m t mái gia đình c a riêng tôi mai sau. B n đ a con là con s tôi thích. tôi m ng t ng ra nh ng đ a con h ng hào b b m xinh x n, nh ng đ a tr mà tôi đã th y trên nh ng cu n l ch treo t ng. Trông ch mu n c n cho đã th ng. Má tôi l m nh b ch m ch i khi tôi nghĩ đ n lúc mang b u. Tôi nhìn quanh xem có ai đ c đ c tâm t tôi không. Tôi nghĩ đ n Trung và c m th y x n xang th ng nh . Sao nh ng cánh th mong ch v n bi t vô âm tín? Hay là cái mi n đ t đô h i đã che t m m t anh h ng v n i thành ph cao bu n th m này. Tôi th y n ng cay trong m t, xót xa trong b ng, đ ng nghét trong h n.

R i lá th ch đ i cu i cùng đã t i. Bu i chi u đi h c v , Bích Khê v i vàng l c m t b o tôi: “Mi có m t lá th l ”. Tim tôi quay cu ng nh p ba r n ràng. Tôi m th nh m lòng tôi đ n nh n hoan l c. T ng trang gi y k l n i nh th ng quay qu t, ôn l i nh ng giây phút g p g đã tr thành k ni m triu m n, ôm p nh ng h a h n bên nhau. Tôi nh ng p th trong h nh phúc đang bão táp trào t i. Nh ng hàng ch c h đã mòn đi đ i ánh m t tham lam đ c lui đ c t i c a tôi.

Tôi mu n đ c yên l ng v v nh ng chuy n bi n trong lòng nh ng ti ng đ ng ngoài phòng khách v ng vào m i lúc m i n ào h n. C ba s trông coi h c xá đ u đã đi c m phòng đ l i m t b y con gái hoang ngh ch đang tác yêu tác quái trong h c xá. Nh c đ p d u làm nh p cho nh ng b c chân đang đ y nhau nh y nhót. Tôi b ra ngoài hàng lang ng i ph i n i r t rào v i

v n v t mù s ng. Ti ng thình th ch nh ti ng chân nh y vang lên đầu đây. Tôi chong m t nhìn ra ngoài v n. T i đen nh m c. Nh ng hàng cây nghiêng ngã d t d . N i s h i làm đôi chân tôi cu ng quít ch y v phòng nh Thu. Không th y h n tôi ra phòng khách. H n đang sàng sê trông t c c i. Tôi v y h n vào k cho h n nghe chuy n x y ra. H n tròn m t nói: “Ma r i mi i ! Làm sao bây gi ?”. Li c trên giây ph i th y cái áo dòng đen c a s h n nghĩ ra đ c di u k : “Tao ph i m c áo dòng ra d a thì ma nó m i s ”. Nó choàng chi c áo đi ra v n tay làm d u thánh giá lia l a nh b t quy t. Tôi đi theo sau b ng thì s mà v n không nín c i đ c v i con nh này. Ti ng thình th ch m i lúc m i g n h n. Tôi nghe th y ti ng nh Thu hét lên. Ti ng đ ng im h n. Tôi ti n lên th y nh Vân đang l p b p: “Th a s em luy n võ!”. Tôi phá ra c i nh n c n . Nh Vân ng ngác r i đ m nh vào l ng “s ” h i: “T i mi làm chi v y?”. K cũng may cho nh Thu ch con nhà võ mà m nh tay chút xíu thì s gi có nhi u hy v ng đ c v ch u Chúa ngay t c kh c.

Cái đ u c a nh Vân xoay tr lanh l không kém chân tay. Nó đi m t đ ng ph n công khá thú v : “Mi đ a cho tao chi c áo tao vào hù t i nó”. Nó m c áo dòng đi th ng vào phòng khách. M t bày con gái đang vui ch i tho i mái thoáng th y bóng chi c áo đen ùa ch y tan tác nh ma đ i. Nh Vân ch n m t con nh hoang đàng nh t r t g t theo. Con nh ch y có c nh ng cũng k p suy nghĩ là ch ng có s nào v a t thù cá nhân v a d o dai nh v y nên nó ng ng ch y quay ph t l i v a lúc nh Vân nhào t i. Nó nhìn rõ m t nh Vân bèn v a đ m đá v a luôn mi ng m ng m : “Đ qu ? Đ qu !”. Khi s đã bi n thành qu thì màn k ch cũng ch m d t trong ti ng c i s ng khoái c a bày con gái. Tôi c i nghiêng ng nh mu n tung hê ni m vui ra t phía. Ch khi c i xong tôi m i nh n th y mình có ti ng c i h i quá đáng. Tôi ch c l i: khi ng i ta c m th y h nh phúc.

Tôi n m ô m chi c máy thu thanh trên gi ng. Tôi quá a nh ng câu văn hoa bóng b y và cái gi ng m áp vu t ve c a Nguy n đình Toàn trong ch ng trình nh c khuya kho t n y. Trung cũng có cái gi ng m áp nh v y. Ti ng hát Thanh Lan đang rót vào tai tôi: R i cánh thiên đ ng đã r ng m , tình yêu là trái táo th m. Tôi ghé răng c n vào, mi ng môi ng t đ ng... Tôi đã c n vào trái táo c m c a đ i tôi. V nào s n m l i trên đ u l i? Tôi th n m l i tôi. Ch th y l m ng t đ u dàng.

Nh ng cánh th ch iu n ng nh th ng đ n nhau trên đ ng Saigon Đà L t. Tôi vi t m i khi nh Trung mà n i nh có lúc nào r i b tôi đâu. Còn th Trung thì c t u t r i vào tay tôi. Con nh Bích Khê ti c r : “Ph i chi m y ông bà già t i mình cũng chuy n c n g i chi phi u nh v y thì mình khá m y h i hé?”. Con nh này nh u khi di u l ng x t. H y đ tao mê m i v i h nh phúc c a tao, nh i ! Nh ng cánh th ch y t i ch y lui h i han nhau, v v nhau, k l ni m riêng t c a nhau đã làm hai đ a tôi ngày càng th y r ã nhau h n. Trung cũng nh tôi, chúng tôi đã b t l i đ c cái n a l u l c c a mình và t a h nh ch ng có gì có th làm chúng bu ng nhau ra đ c n a. Sinh nh t c a tôi Trung g i lên m t chai n c hoa Chanel s 5. Đ ng lo i n c hoa tôi th ng dùng. Ch có m y l n g p g mà anh đã b t đ c mùi c a tôi th n k nh

những sinh vật tìm nhau.

Một lá thư báo cho tôi biết là Trung sắp sẽ lên đường vào quân trường. Anh là chuyên viên cho một cơ quan chính phủ nên chấp nhận ngũ chín tuần rồi trở về làm việc lại. Báo chí chỉ là nghề tay trái nhưng lại là cái thú đam mê của anh. Anh hứa hẹn khi rời quân trường sẽ lấy phép lên thăm tôi. Tôi bắt đầu sáng choang trong lòng và hít hít hít hít ngay chớp mắt. Bao nhiêu giờ cho đến một ngày, bao nhiêu ngày cho đến một tuần và bao nhiêu tuần cho đến một năm kín đáo con chín cao su.

Đi lính, dù chỉ là lính quân trường, hình như bao giờ cũng làm thêm một chút nữa nhưng. Những lá thư mang đến quân bưu xếp hàng tỉn tỉn có vẻ như nhào nhào nhào nhào nhào nhào lá thư từ kia của Trung. Anh kể cho tôi những chuyện học nghề bò ngựa, đo đạc đường chỉn chỉnh, di hành, tác xạ. Những chuyện gì liên quan đến tôi những anh bạn những chuyện thán thán mà anh cũng nói qua bao giờ cũng có hình bóng những người của tôi. Tôi đứng nhìn một mình trong những giờ và muộn giờ này cũng trong giờ vu vờ để nó tìm đến cái để chia thân thân của tôi. Tôi cần một chút nhấc đầu tôi vào chén mừng mừng. Tôi chén chén bằng nhấc nhấc. To think that only a moment ago we are no more than strangers. And now my heart tells me that you are stranger no more. Khi không một người nào học lại để mình mê mẩn những chuyện không dứt. Phút từ kia là xa lạ, giây sau đã trở thành một chuyện. Cái niềm màu khói nào đã dắt dìu tôi vào bên mê êm để thêm thêm.

Và sự niềm màu nào đã đưa Trung tới phòng khách học xá vào một buổi sáng thì hai của một tuần không có giờ học. Mọi ông giáo sư ở Saigon niềm u khi cũng biết rằng một không lên đây đúng lúc. Tôi có nguyện một tuần lơ lửng chỉ vì...ngồi khách lạ. Mái tóc cắt ngắn, quần da đen bóng và khuôn mặt hơi tròn hơn làm Trung thất vọng học trường một tôi. Anh tình nghẹn ngào:

- Trông anh có lạ không?

Tôi bắt đầu cái gì học bên cạnh của anh nên đùa rần rần theo:

- Lạ và xíu nha!

Anh có gì nhận tiếp:

- Thế có chều đi chều với người khác và xí không?

Tôi đi đáp:

- Đi cho bớt đi chều! Hết đi may ra mới bớt xí.

Anh không vớ a:

- Thế thì vô thay áo đi. Nhỏ mới xí xí mới chút cho...xỉng đôi!

Tôi háy Trung rồi vào thay áo. Tôi lấy áo chiếc áo lúc xem màu cho nỉ nỉ da trắng của tôi. Tôi cầm thế vào người. Đạp nhúng không được. Màu lúc sẽ làm chết nỉ da đen xem của Trung. Tôi cũng phải "nâng niu" cái anh chàng đã thủng đang ngồi ngoài phòng khách kia chều! Tôi lấy chiếc áo vàng nhều và đeo thêm sợi dây chuyển vàng có để ngửi u người cho vớ a để thích hợp với cuộc đi chều đầu tiên.

Chúng tôi thế bước xuống thác Cam Ly. Chân tôi nhều có gió nhều lên nghiêng ngườ. Người tôi cườ hườ nhườ muườn đườ về phía Trung. Nhường thế hoa đườ hai bên đường nhườ rườc rườ hườn, nhường hàng thông nhườ xanh tườt hườn và bườu trườ nhườ thườp hườn. Nườ anh nhườc bường tôi lên chườc tay tôi sẽ vườc đườc khung trườ xanh mát. Tiếng nườc chườy rồc rách êm ườ đón chào bườc chân tôi. Thác vường ngườt vào mắt bườt sáng đườ tuườn nhườ sáng nay. Tôi nghườch ngườm vườ nhường đườ nườc đang nhườy tung tăng trên nhường viên đá nhườn thín. Ánh nường ban mai lườn lườt qua nhường kườ lá in bóng tôi lên mắt nườc. Tôi thếy bóng Trung lường trên bóng tôi và anh kéo tôi lên bườc cườu gườ nhườ nườm vườt ngang dòng suười. Chúng tôi ngườ bên nhau trên thành cườu. Giường anh nường nườn bên tai tôi:

- Trong nhường giườ rườ nhườt ườ quân trường anh nhườ tườ em nhiườu và đã tườ tay làm mắt món quà nhườ cho em.

Anh trao cho tôi một trái bã đu đủ c chùi bóng loáng n i v i nh ng viên đu n đu ng đu au b ng nh ng móc s t c a trái l u đu n Vài s i dây dù nhi u màu làm cho món quà lính b t c n c i khô khan. Th y tôi e dè nhìn m y viên đu n, anh c i b o tôi:

- Đ ng s , cô bé! Anh đã l y h t thu c n ra r i. Và anh mu n em gi ùm anh v t k ni m này n a.

Trung đ a cho tôi một huy hi u b ng n màu xanh l c trên có g n m t cây súng và hai nhành lá m b c. Tôi h i anh:

- Huy hi u gì v y anh?

- Thi n x súng M16!

Tôi h i r n:

- Th nhà thi n x đã sẵn đ c con m i nào ch a?

- Có sẵn đ c m t con nai bé b ng nh ng không ph i b ng súng mà b ng cách u ng ánh m t nai.

Anh nhìn sâu vào m t tôi. Tôi th y m t v t n ng th p sáng đôi m t anh. Khuôn m t Trung nh t nhòa úp trên khuôn m t tôi. M i anh h i h tìm m i tôi. Ng i tôi tr i r ng đón n hôn đu u đ i. Đ u n này đã cu ng nhi t đ n đ t tôi vào ngã r đ i tôi. Tôi ng p th đ y nh Trung ra và nhìn anh v i đôi m t b i r i. Anh ôm vai tôi v v . Tôi c m th y đ c che ch v ng ch c nh ng mi m t tôi n ng n ng mu n khóc. Tôi đau n ì đau c a con sâu hóa b m.

Nh ng ngày sau con b m m i đ c tình yêu th i khô đôi cánh là tôi đã m i mê bay l n v i con b m đ c r c r . Cái thành ph m ng m quy n r ù này đã v i vàng ghi đ u m t cu c tình m i. Tôi ôm sát Trung trên chi c honda rong ru i kh p thành ph nh m t đôi chim h nh phúc. H Than Th , r ng Á Ân, thung lũng Tình Yêu đã r ng m cánh tay bao dung cho chúng tôi ôm p nhau. Nh ng r ng thông đã rì rào to nh mách b o nhau cu c tình t . Đ nh thác Prenn, chân thác Gougah đã m l ng h i hà cho chúng tôi k vai t a má. Nh ng nhà hàng Shangai, Mekong, B c H ng, Nam S n, Kim Linh, Thiên Nga thay nhau đón t p chúng tôi v v nhau ăn u ng. Và nh g đêm se l nh ôm vai nhau chung m t ch i c áo m, c n chung m t b bánh mì Vĩnh Ch n ròn tan th m ph c đ t dìu nhau v h c xá, chia x nhau n hôn v i vàng đ m đ u i tr c gi bác cai đóng c a.

M t lu n l m n ng nh m t ch p m t ng n ng i. Tôi đ a Trung ra sân bay L iên Kh ng trong ng ng n héo uá. Cánh chim s t bay đi xô tôi vào ni m h t h ng hoang l nh. H n tôi tr ng tr i nh m t bãi sa m c s u t i. Tôi ru tôi trong n i cô đ n ng n da di tNh ng ngày tr ng v ng sau đó đã đ a tôi t i m t quy t đ nh: tôi ph i v n i đáng l tôi ph i có m t. Còn m t năm chót tôi s v h c Saigon. Tôi vi t th cho bà ch ng ý mu n v tr h c. Tôi âm th m t i n hành th t c ghi danh. Tôi báo tin cho Trung. Tôi thu x p m i vi c m t cách g n gàng thu n th c nh đ c soi sáng b ng m t m c kh i nào đó. Hình nh v t n ng th p sáng trên m t Trung ngày nào trên thác Cam Ly c qu n quanh trong tâm trí tôi. Và tôi th y dâng lên trong tôi m t ni m tin mãnh l i t.

Ch Bích là ng i đ c tôi thông báo tin v Saigon đ u tiên. Đêm đó khi hai ch em đã lên gi ng ng tôi nói v i ch nh m t con chiêm thú t i trong bóng t i. Ch nghe xong im l ng m t lúc lâu m i nói: “Em quy t đ nh nh v y là ph i. N u đ a v em, ch cũng làm nh v y”. Nh Bích Khê đ c tôi đ i đ ng chè cháo c n th n r i m i báo tin. Th mà h n cũng n a đùa n a th c lên gi ng trách: “Cái con nh này h quá! Sao mi n b tau cô đ n trên đ ng t i tr ng h mi?”.

Nh Thu đ c Bích Khê r tai h i nào không bi t nh ng nó ch t i đêm khuya thanh v ng khi tôi đã lên gi ng đi ng m i c t gi ng ch m ch c b ng m t câu Lý Ng a ô... c i ti n: “R ng a i a em theo chàng, em theo chàng, em theo chàng... dzia Nam”. R ì nó c i hăng h c đ a s hát m i đêm cho t i khi nào tôi bi t đi u chè cháo đàng hoàng m i thôi. Ngày hôm sau tôi ph i v i vàng... cúng cô h n các đ ng cho yên c a yên nhà!

Ngày r i h c xá chân tôi n ng n đ xu ng con đ ng đ c. Chi c va ly trên tay hay n i lòng tôi ng n ngang trăm m i đã làm trì tr i đôi chân t i nghi p. Xu ng h t con đ c tôi đ t va ly xu ng đ t quay ng i nhìn l i. Nh ng khóm hoa muôn màu ngoài sân, ngôi nhà thân th ng im l m đ i n ng chi u và chi c c a s phòng tôi, t t c nh quá vô tình v i tôi. Tôi ch ng bi t

mình vui hay buồn. Tôi quay lưng bước đi để lại hình c xá ở phía sau.

SONG THAO

